

Nou ordre mundial

Massa dolor, massa sofriment i poc consol: la cimera de l'OTAN a Madrid; les víctimes del tot pobres i quasi anònimes del salt de la tanca de Melilla; la guerra per la invasió de Rússia a Ucraïna amb la destrucció de vides, territori i conseqüències incalculables; l'esllavissada del glacià italià, amb les causes arrelades en l'escalfament planetari i la mutació del clima; sotraguejada econòmica general i, tot plegat, per celebrar que la cimera del Tractat de l'Atlàntic Nord ha anat tan bé a la capital de l'estat espanyol que, contràriament tan sols augura un retorn a la guerra freda i a un estil de vida reprimat i esporgat de possibilitats.

Els pacifistes, antiarmamentistes i objectors de consciència ens quedem sense arguments davant de la urgència de la resposta a l'agressió i a la devastació per raons del tot incomprensibles, que tant podrien bascular cap al sí o cap al no. Qui gemega ja ha rebut! Ens encarem a una societat que té com a objectiu armar-se fins a les dents, invertint en tecnologia militar, sota l'excusa que els grans avenços tecnològics de l'últim segle han estat conseqüència dels conflictes bèl·lics arreu del món. *Si vis pacem para bellum*, deien ja els antics: prepara la guerra, si desitges la pau. Demuestra al teu adversari que val més no entrar en segons quin jardí, si no es vol enfangar fins a les orelles i perdre-hi el que no està escrit! De veritat no hem après res en deu mil anys d'història humana? Continuem guiant-nos pels mateixos principis des de l'inici de la humanitat? On queden els desitjos de pau, de fraternitat, de convivència pacífica, de bona entesa, de progrés comunitària en el bé comú? I no tan sols d'uns quants, sinó de l'enteresa de la població, perquè el món és suficient per a tothom.

Explica l'articulista N.Legrand que « les classes dominants representen una petita minoria de la població però en canvi controlen el poder de l'estat. Les armes els són un mitjà eficaç per a mantenir l'ordre social existent, quan la dominació no és acceptada com a natural pels dominats. La reconstrucció de les zones devastades per la guerra proporciona nous camps d'acumulació de capital», perquè la guerra continua essent un negoci. Molts s'han fregat les mans després de la cimera de Madrid. Aquesta ha definit el món occidental, encapçalat pels Estats Units i la comparsa de la Unió Europea, ara sí amb el Regne Unit ballant al mateix ritme, es trobarà enfrontat amb un bloc definit per Rússia, és clar, però també la Xina, gran productora industrial europea, i la

població pobra del sud del Sahel, que no té més remei que estampar-se a les tanques del nord opulent i orgullós.

Com si es tractés d'una nova invasió dels bàrbars, Europa es veu assetjada per tots costats, esporuguida davant dels reptes impossibles, que pretén solucionar amb algun xec al portador, perquè el dictador de torn li solucioni els problemes. Després, quan aquest se li giri en contra i l'ataqui amb el mateix

capital cobrat dels països rics i benestants, ai las, llavors correm-hi tots! Ha estat aquesta la història de l'Afganistan, d'Al-Qaeda o de l'Estat Islàmic: alimentar una contraforça perquè es baralli contra un enemic comú. Quan el pretès enemic s'ha retirat, tan sols ha quedat aquell presumpte aliat, que no era tal, i que ara exigeix els seus rèdits.

La resposta són els drets humans, sens dubte. Dret a la dignitat personal, a reconèixer cada ésser humà com a persona, subjecte de drets i de deures, a fer prevaler la validesa de qualsevol vida per damunt dels interessos econòmics, comercials o estratègics; uns drets humans que troben la seva arrel en el relat de la creació per les mans divines (Gn 2,6), sense excepció. Tan sols si hom es reconeix com a imatge i semblança de Déu, aleshores esdevé, no tan sols possible sinó necessari, crear les condicions perquè tothom pugui tenir una vida digna de ser viscuda. Perquè Déu no vol la guerra, sinó tan sols aquells que consideren que Déu no és res, que no fa res i que els malvats surten incòlumes dels desgavells provocats, que no pagaran directament, sinó els més pobres en les generacions que vindran.

La dignitat suposa llibertat, no tan sols de poder fer el que un vulgui, sinó ser alliberat de violència, d'injustícia, de fam, de condemnes a perpetuïtat, de negació del propi futur i del de la família; alliberació d'explotacions inhumanes i salvatges com la prostitució o l'esclavatge encara avui al segle XXI, de l'abús de poder o de les arbitriïtats del tipus que sigui.

La dignitat humana és l'*Ubuntu* africà: jo soc perquè tu ets, hom esdevé perquè reconeix el ser persona dels altres. Una dignitat que es preserva perquè es pren cura dels demés, dels més febles, de la compartició vital, tant procurant per als que encara no han nascut, com per als que són al terme del seu curs vital. En fi, si creiem que un altre món és possible, caldrà dir-ho i fer-ho cada dia, a partir d'ara, amb tota la insistència i convicció de què siguem capaços.

JORDI CASTELLET I SALA

649 284 074

Teleg, escriptor, professor i conferenciant